

[Vivike.]

ikke at tale om de mange børn, der vokser op under forhold, der er helt uforsvarlige.“

Således siger en dansk embedsmand ikke, hvis han ikke har syn for sagn, og jeg må indrømme, at jeg har lidt mere tillid til hans udtalelser end til den højtærede Grønlandsministers, når denne vil påstå, at der ikke er tale om at sulte og fryse i Grønland nu. Det er rigtigt, at det har været værre før, men det er jo ikke en sammenligning at drage; det var dengang, vi mishandlede Grønland, da det var en koloni, og vi har ikke noget at prale af som kolonimagt, men desværre for os er vi ikke rigtig kommet væk fra kolonitraditionerne, uanset at Grønland ikke længere er en koloni, og det hænger en hel del sammen med spørgsmålet om landsrådet m. m.

Man skal afvente landsrådets forhandlinger, man skal afvente forhandlinger i Grønlandsudvalget af 1960, siges det. Jeg er snart ved at ønske, at Grønlandsudvalget af 1960 aldrig nogen sinde var blevet nedsat; for det grønlandske landsråd betyder det nemlig, at en masse ting bliver henvist til at vente, til G. 60 er færdigt, og her i folketinget kan man blive henvist til, at det er noget, som G. 60 skal ordne. I Grønland nærrede man stor tillid til udvalget af 1960. Udvalget har nu arbejdet i 3 år, og bjerget har ikke engang barslet med en mus endnu. Vi må håbe, at det kan barsle til forsommeren, for besvangret er bjerget. Men i hvert tilfælde mister grønlænderne mere og mere tilliden til G. 60, og når man kan bruge Grønlandsudvalget af 1960 til ligefrem at forsinke udviklingen — jeg har indtryk af, at det gør man — var det måske bedre, at vi ikke havde fået det udvalg.

Der sker ikke noget som helst, fordi man pånøder det grønlandske landsråd penge. Det var det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen, der sagde, at vi kan ikke pånøde landsrådet penge, og at landsrådet i øvrigt har sine egne midler, det har 14 mill. kr. Ja men selv om landsrådet har 14 mill. kr., kan man ikke sige, at det bare kan bruge væk af dem. Det fremgår af landskassens foreløbige budget, at man højst kan undvære 4¼ mill. kr. til socialforsorg. Det er jo heller ikke sådan, at vi her i folketinget kan tage af den danske stats kasse, af den

danske stats indtægter, og bare bruge løs af dem. Der er også andre opgaver end socialforsorg i Grønland, som landskassen skal tage sig af.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem hr. Søren Andersen, at dette lovforslag er ikke overilet eller forhastet. Da folketinget i forrige samling pålagde de grønlandske forbrugere yderligere byrder ved at forhøje afgifterne på indførte varer, stemte vi imod, men vi stillede et ændringsforslag, hvori vi henstillede til den højtærede minister for Grønland at fremsætte netop det forslag, vi her har fremsat. Der skete ingenting, der sker ingenting, man sulter vel fortsat i Grønland blandt de dårligst stillede, og det er ikke sjovt at sidde og sulte og se sine børn sidde og sulte og fryse. Jeg forstår ikke denne koldblodighed. Jeg indrømmer, at jeg måske nok kan overile mig, når mennesker er i nød, men dette her er ikke overilet, under ingen omstændigheder.

Nu kører man på, at vi vil forbyrde os mod Grønlands selvstyre, mod landsrådet o. s. v. Jeg er ganske sikker på, at hvert eneste landsrådsmedlem gerne modtog de 80 pct. Det er rigtigt, at disse vedtægter skal vedtages, men hvis man i landsrådet bliver klar over, at nu får man 80 pct., så kommer der mere gang i det. Socialinspektør Kaj V. Petersen havde udarbejdet vedtægter, men så sagde man til ham fra myndighedernes side: de vedtægter kan vi overhovedet ikke gennemføre, for vi har kun 4¼ mill. kr., og det koster 20 mill. kr. Så måtte socialinspektør Kaj V. Petersen i gang med at udarbejde nye vedtægter, og han udtaler sig herom i et interview til Grønlandsposten — hvis jeg må citere. Journalisten stiller det spørgsmål:

„Hvorfor har man så ladet udarbejde nye vedtægter, når man ikke er i stand til at administrere dem?“

Hertil svarer inspektøren:

„Det kunne jeg også lide at vide.“

Man siger, at vi vil gå uden om landsrådet. Der er jo den kedelige ting, at formanden for det grønlandske landsråd er landshøvdingen, han er født medlem, han er ikke valgt af nogen, men udpeget af Grønlandsministeriet. Det er en kolonitradition, vi har bibeholdt. Og hvis der er nogen, der har lyst til at se, hvor vanskeligt det er for landsrådet at arbejde, så prøv at gå ind i